

bil kakor oni Vrbovčani, o katerih se pripoveduje, da so sejali jeklene šivanke, da bi jim vzrastle železne plot.“ Samotar mu prijazno reče: „Nisi dobro razumel, kar sem ti rekel. Izmenjaj nekoliko križakov v drobiž in pridi s tem drobižem jutri k meni, da te naučim, kako se stavi srebrna ograda.“

Ko pride drugega jutra bogati kmet k ubožnemu samotarju, najde pri njem sila veliko ubožnih ljudi, ki so bili vsi za mejo postavljeni okolo njegovega polja. Tem ubožcem je moral kmet s prijaznimi besedami razdeliti ves s seboj prineseni denar, in ubožci so mu hvaležno klicali: „Bog povrni! Bog plati!“ A samotar je rekel: „Glej, to je moja srebrna ograda!“

Milost božja je obsijala bogatega kmeta in solzé ljubezni so se mu prikazale v očeh. Samotarjeva obluba se je izpolnila najprej na njegovem sreči. Postal je tako usmiljen in dobrotljiv, da je odslej pri vsakem ubožci mislil, da gleda v svojega Zveličarja. Njegovo polje in travniki so mu prinesli vsega obilo, a on je tudi obilo delil milostinje. Takó je ljubezen do Boga in bližnjega ogradila njegovo posestvo. In ko je tudi on sam dozôrel, našli so ga angelji v božjem varstvu in ga presadili v veselje nebeško.

Poslovenil Fr. Rup.

Vstajenje.

(Spisal —è.)

„Priplula je pomlád z nebá
Nesoč nam košček raja,
In po doléh in vrh gorá
Nam k cvetu cvet zasaja.“

(S. Gregorčič.)

Prijetno je sijalo svetlo solnčee. Sípalo je svoje zlate žarke na zemljo, ki je počivala pod prelepo belo odejo — mrzlim snegom. In glej! tam na obronku ónega hribčeka pokazalo se je pod glogovim grmičem nekaj trave, katera ni bila še tako lepó zelena, kakor je zdaj, nego rujavkasto rumena in vsa potlačena, saj je dolgo nosila težko sneženo breme.

Sijalo je solnčee. Tudi na drugih krajih pokazovale so se vže zelene lise, a tu pod glogovim grmičem prikazala se je mala rumena glavíčica, tik nje pokazala se je druga malo manjša, a mej njima tretja, še povse majhena. To so bili še popki. Nekega jutra pa je obsijal največjo izmej njih svitli solnčni žarek tako hudó, da je nekako nehoté povzdignila svojo glavico, odprla rumena usteca in se vprašala: „Kje pa sem vender?“ — Pogledala je malo doli v ravnino, pogledala jasno modro nebó, pogledala zlato solnčee in vzkliknila: „Kakó sem vender mogla takó dolgo spati, saj je vže vse živo, vse tako lepó.“ — Ko je pa zagledala poleg sebe dve sestrici, zmajala je ponosno sè svojo lepo, rumeno glavico in jima rekla: „Oj ve zaspanki! zbudite se vže, kako morete vender takó dolgo spati. Poglejte, kako je vže na božjem svetu vse lepó, kako gorko! — —

In zbudili sta se zaspanki. Veselo so se združile vse tri, prve vzpomladanske cvetice, rumene trobentice, in začele trobiti, da se je razlegalo daleč doli po dolini. — „Vzpomlád je prišla, vzpomlád, prelepa vzpomlád!“ —

A niso trobile zamàn. Precej doli pod hribčkom zbudilo se je nekoliko zaspančkov — lepo belih zvončkov. „Glejte, glejte! saj bi skoraj zaspali!“ — govorili so in si poravnali srebrno bele sukujice ter začeli tudi oni zvoniti, da se je čulo po vsej okolici: — „Vzpomlád je prišla, vzpomlád, prelepa vzpomlád!“ —

In res je prišla vzpomlád. Budilo se je, vstajalo je vse k novemu življenju. Pod grmom, mej visoko, posušeno travo, pomolilo se je nekoliko lepo dišečih vijolic. Niso se glasno pogovarjale mej seboj, le tiho so stikale svoje modre in bele glavice druga k drugej in si šepetale, kaj se jim je v dolgem snú sanjalo. Vender je vsakdo znal, da so se tudi one zbudile, ker se je po vsej okolici razprostiral njih prijeten duh.

V bližnjem gozdu so pognale izmej suhega, jesenskega listja bele podlesne veternice (kopnice^{*)}), katerim se kaj lepó podá bel cvetek sredi temnozelenih, narzljánih listkov. Ali tudi te niso bile same, ker v njihovej bližini pokazal se je beli in modri žafran, rudečovijoličasti plučnik, pajsji zob z rdeče-pikastim zvončkom in prijetno jim je potekal čas v prijateljskih pogovorih. — A doli pri bistrem potčku, kateri je zopet prijazno žuborel, vzrasla je žarko rumena kalužnica in ošabno namakala svoje zelene listke v šumečih valovih.

Tam nekje v grmovji pa je zažvižgal rumenokljuni kos — vedni veseljak — budečej se naravi okroglo pesenco v pozdrav, saj je ubožček dosti prebil po zimi, ko se je potikal blizu hiš in pobiral razne drobtinice. In tudi prvi pevec, skromni slavček, kateri se svojim prijetnim petjem vse očara, oglasil se je nekega dne v zelenem grmovji. Kmalu za njim se je oglasila ljubezniva penica, mila taščica, pa tudi sinica, kačera je vso zimo v vasi stradala, preselila se je se svojim prijateljem ščinkovcem v zeleni gozd. Vsi ti pevci združili so se v jeden hvalospev, zahvaljevaje se vsemogočnemu Stvarniku za toplo vzpomlad, prepevaje veselo pésenco: „Prišla je vzpomlad, vzpomlad, prekrasna vzpomlad!“ —

* * *

Praznično oblečeni hité možje, žene, mladeniči, dekliece in otroci v župno cerkev. Slovesno zvonenje, katero se tako prijazno, tako veličastno iz zvonika glasi, naznanja da je prišel prazničen čas, čas največje radosti in veselja. Dolgo — celih štirideset dnij je žalovalo vse, pokorilo se za svoje grehe. — — — In zdaj je nastopil zopet čas veselja in radosti — čas vstajenja. — — —

Mogočno bučé orglje. — — Tam pri olepšanem božjem grobu je povzdignil častitljiv starček — domači gospod župnik — presveto Teló in zapel se slovesnim glasom trikratni: „Alelluja!“ — Gosti oblaki lepó dišečega kadila vzdignujejo se v višavo, orglje bučé, zvončki zazvone, a pobožni narod koraka lepo paroma za presvetim Rešnjim Telesom. Veselje jim sije iz očes, nemo se zibljejo njih usta v pobožnej molitvi šepetajoč: „Vstal je Gospod! Alelluja! Alelluja!“ — — —

*) Anemóné nemorósa.

